

Grad dobrih ljudi, poezija, Zagreb, 1984. (d:p:k:m: elektroničko izdanje, 2005)

dovoljno je na trenutak

dovoljno je na trenutak da ostanem sam:
tvoj jutrošnji izlazak, dulja kupovina,
ogledala i boje, ploče,
zagledanost u drugog muškarca, restoran,
tvoja odluka otići, gužva u bolnici,
knjige u ruci, razgovor u kafiću, na trgu,
ključ zaboravljen u hodniku, mrzovolja,
velim,

dovoljno je na trenutak da ostanem sam:
šuštanje vode u kuhinji, starija žena,
puštanje ploča u muškom paviljonu,
plač djeteta, ljetu u ramu prozora,
sasvim stare i nevažne pjesme,
čine moj razgovor s licem koje je bilo
u mojoj sobi

čudno je to čudo

Čudno je to čudo,
moja draga i draga moja,
otčudila dva debela doba:
zima i zima,
moja draga i draga moja,
od čuda budno ležim:
pijan i pijan
u pijanom snijegu,
draga moja i moja draga,
a tvojih stopa ni traga
ni traga
ni traga
moja i moja; draga i draga.

ljetopis

ispuniti, požuriti, svakako ispuniti,
administracija, papiri, preko glave,
ali napisati, kao da neće biti dovoljno
dana: zapaljena cigareta djevojke
koja će skočiti kroz prozor, sasvim
običan osmijeh, kavana, coca-cola,
radio, popularni jazz
ljubac ispod sivih deka, SC, na brzinu,
kava, vino, pijanstvo, spasiti se,
ljubavi moja, spasiti, ti spasi,
– avioni koji će nas stići:
kamenje, lišće, more,
ljetopis,
spremna, zasukanih rukava,
otpočinješ, tvoja noga, koljeno,
spremna, zasukanih rukava,

početi, svakako početi od

sad je najvažnije naći spas, pričati
o spasu, u promrzlim cipelama i kupiti
nove pse, zasukati rukave i ne mrštiti se,
zapravo,
početi od svoje dvije noge
i dvije ruke, od skočnog zgloba, od očiju
i kose, i mjesta s kojeg se piše,
– ako to nije bolnica
i kaznionica
– krenuti
studentski centar-velika dvorana

DESNO sati 18

red 16

sjedalo 1 Din 30

– ne počinjati ispočetka; imati raspored
u kojem je sve važno: hod, tramvaj, bilježnica,
pročitane novine, povijest Hrvatske i zgotovljen
objed, dodana košara za smeće, svakako:
početi od svoje dvije noge i svoje dvije
ruke i

marija o svojoj budućoj zemlji

*... samo neki hrvatski radnik
u čeličani, zaslijepjen željom
da što više uštedi, kupio bi takvu
prugastu košulju.*

S. Bellow: *Herzog*, str. 76

o tome mi onda govori, o tom sloju
iskopane zemlje ispod mojih rebara
i bijelih tabana a sada je između
nas pokraj Narodne banke FNRJ
i ne možemo je prekoračiti,
i ti si se počela pretvarati u
u školjku, ali ne, ne, to je greška,
vraćaš se svojim rukama i mi
počinjemo iz zemlje oblikovati
konja (koji je već tamo bio u
rahlini) postajemo hrabriji i
jači u prstima, sada već gradimo
farme, države-životinje, iz zemljanog
ravnodušja slažemo kuću i
(smije li se to danas tako reći-kurzivom)
“čitavu noć goli pjevamo dijete”,
o tome mi onda govori, o toj zemlji
koja je sada u tebi i koja je sve
i ništa, ravnodušna i moguća, a
sada isijava na moju kožu tebe
koja ćeš tek otići spavati u
neku drugu zemlju

ULAZIMO U NOĆ, a zastave su pale

ulazimo u noć, a zastave su pale,
puževi vjetra ližu nozdrve
spavača, obilježene slike razumijevanja,
da li se mi razumijemo, da li se mi razumijemo,
glineno posuđe, kamen imena, opstati
čekajući dodir na kralježnici, rendgenski
snimak jedrilica u oku, riječi srpanj,
kolovoz, natopljeno rublje, pamćenje mora,
tvoje uzaludno lupanje na vrata ljubavi,
zar,

ŠTO SE TO DOGODILO S RUKAMA MOJIM, vosak

što se to dogodilo s rukama mojim, vosak
kojim kličaju iznenada otoci, stoj na rukama,
jutarnja tjelovježba, drhat rebara i grilja,
smisao iznenadnog odlaska, nad razastrtim
stolom dočekuješ goste, nestrpljiv trupkaš
koljenima stolica, poravnavaš rubove zidova,
treba doći zaljubljenost, ljubav za tvoje
grudi, zbunjenost, zeleni anđeli poljubaca

KUĆA KOJU SMO POČELI GRADITI, svrha

kuća koju smo počeli graditi, svrha
njenih zidova, oblik pokrivača, roletne,
kiša, danas je (eto) konačno sve gotovo,
gosti su ispraćeni, poreznici, umorni,
umni i prašni, gadost samoće, pogledaj
(samo), male ubojice vršljaju ispod
temelja i istjeruju nas

VRAŽJI OKOT OTOCI,
farovi u moru

vražji okot otoci, farovi u moru,
oni koji ne tonu, kretanje automobila,
prostor za odvod bure, odlazak na prstima
do obližnje borovine, zahoda, vijesti o
požarima, uznemirena budnost, tablete,
mladići koji su znali doputovati, vino
u zglobovima koje šubonji, a ti to nećeš,
svjetla kuća, u prolazu,
brišući vlak

HITRO SE SPREMAŠ,
znaš (znaš)

hitro se spremaš, znaš (znaš)
konačno moraš otići, sklopljena čitanka
o ljubavi, (prvom i prvoj) hitre
skice za rastanak, položaj ruku i
spolovila, odlazak (kao konačno,
kao definitivno)
ali još uvijek sjediš u mraku,
pognut, igrač u utrobi šahovskog kralja,
grbavac nad knjigom, nakanom,
lošim običajem

poslije ljubavi

Plaši me način na koji staješ pored mene,
poslije ljubavi, u mraku,
sličići licu sigurnosti starosti koja se neće približiti
ničem više osim smrti.
Nije to zbog gradova (kojih nema u mojim očima)
i starci imaju kredence sa slikom mora u zimskom
vlaku,
stavljaju glave ko metalne čiode u kutove samačkih
prozora.

Plaši me način na koji staješ pored mene,
poslije ljubavi, u mraku,
jer vidim dječaka koji te fotografira i više nesretan:
“Osmijeh! Osmijeh! Ptica! Ptica!”
i ne sluti zmiju (zagledan u plahost tvoga rublja
na kaminu).

Plaši me način na koji staješ pored mene,
poslije ljubavi, u mraku,
tu je i mucavi čovjek (kojeg sam zaboravio
pozdraviti u trijemu)
zaljubljen ispod tvog kišobrana u tebe i prvi snijeg
u Zagrebu.

Plaši me način na koji staješ pored mene,
poslije ljubavi, u mraku,
ima te u jabukama (koje si kao slučajno zaboravila
u mom džepu)
ima te u zraku sobe i pitanju postelje,
nemjerljiva je tvoja odsutnost brojem indijskih čajeva,
pismima (mirisne, kao da drugačije ne mogu biti)
Čehinje,
porukama mojim davnim ljubavima: Zašto mi Jeleno,
ne značiš ništa

Plaši me način na koji staješ pored mene,
poslije ljubavi, u mraku,
jer odbrojao sam korake niz smeđe sobe tvoje,
(udova plemenita Carmen viri iza plijesne ključaonice);
miriše zapis obilježenih mjesta tvojom ravnodušnošću,
kojom staješ pored mene,
poslije ljubavi, u mraku.

Pisaćići stroj (UNIS tbn de Luxe) i psi svih vrsta
otkucavaju tvoje prste u mojoj biljnoj utrobi,
koja te pronosi od GUNJE (Vrbanja, Drenovci,
Spačva, Otok,
Privlaka, Vinkovci) prema GUNJA-svijetu.

Plaši me način na koji staješ pored mene,
poslije ljubavi, u mraku,
šuštavim podsjetnikom zaboravno-mekih reklama,
šlagera,
jednoličnom ubojitošću sivozelenih lagera.

grad dobrih ljudi
(pjesma)

Sumnja je opstojala prije slova naslova:

GRAD DOBRIH LJUDI

na putu između studentskog doma i gostionice,
u knjižnici, vlaku, na predavanju,
kod izmjene bonova u restoranu,
ne, ipak ne bih, ne nikako, mogao reći:

“Živim u gradu dobrih ljudi”

pijanci sitni lopovi i prosjaci

u skloništima pred kišu

očevi majke braća

glave nosovi iza pulta iza leđa

radnici direktori posao žene

noćna samoubojstva i javne smrti

promocije objave diplome

Ali postoji troje ljudi

(od kojih se meni jedna sviđa)

a ona dvojica (ili dvoje)

u tramvaju, uredu, u redu,

i ostalim javnim (mogućim, dozivnim)

i zabranjenim mjestima

sviđaju se drugoj šestorici

(i svi smo u svom rasporedu ljubavi:

spavanje s djevojkom (minutno svojom)

između bolesti i kazališta:

to su već moje tjesne ko sobe tjeskobe

televizori, anđeli na vrhu čačkalice

kruh i sol

ne, ipak ne bih, ne nikako, mogao reći:

“Živim u gradu dobrih ljudi”

Ali postoji troje

(od kojih se meni jedna sviđa)

a daljnjih deset

i sve se ponavlja...

zgovor

uputstvo za upotrebu telefona

Događa mi se to kad:

1. **PODIGNEM SLUŠALICU**
lijevom rukom, prinosim je uhu,
čekam signal “slobodno”, kao
i prvi put, huškajući izdajnički
dah i brojeći grlućanje utrobe
stroja
2. **UBACIM DVA DINARA**
u jednom kovanom komadu, pre-
bacujući usne gvalje i ugruške
srca s jednog kutnjaka na drugi,
i biram željeni broj, kažiprstom
3. **U SLUČAJU ZAUZEĆA I AKO SE BROJ NE JAVI**
o tome uvijek mislim, pipam opuške
prethodnih razgovora, ucrtavam stopala,
otvorena usta, zaust, “da, molim”, pogreška,
smetnje u centrali
4. **SPUSTIM SLUŠALICU I NOVAC MI SE VRAĆA**
isti onaj, nerazdijeljen u fone,
nedoslan žicom, može se pokušati,
jednom, još ednom, oš, ššššš
napolju postoji samo mekota
mlakog vjetra, krivi dim i crna uspavana
životinja, na drugom kraju

učitelj

Grožnjan, Josipu Kruniću

neposvećene horde glava
svučene s autostrade
mile iz rukava učitelja:
umjesto blagoslova
jutarnja vježba i suha hrana,
tko će izdržati u podijeljenu
zraku; učitelju je oduzet štap,
učenicima ostavljena tvrdoglavost
i vosak u ušima

grad

Bože, toliko nas košta svaki
naš izlazak: razjeda kožu,
a tamo sigurnost, plin, dok
ljubimo noćni asfalt, mrak.
Bože, toliko nas košta svaki
naš izlazak, ali tu se ništa
ne može zaustaviti, promijeniti,
učiniti; sve je zalud
e